

ta a törpe. — Gyere el mi hozzánk
A király ügyi szolgálót keres, te
biztosan tetszeni fogsz neki.

Evike erre elment a törpével a
királyhoz, aki azonnal fel is fo-
gadta. Ugyességéért hamarosan
magas rangba jutott s mindenki
becsülte.

Később a király annyira meg-
szerette Evikét, hogy feleségül
vette.

Evike mindennap kiment kirá-
lyi terjével az édesanyja sirjához
s ott egyszem kölest tett a sirra.
A köles azonban sohasem nőtt ki,
mert egy kis madárka mindig fel-
szedte es megette.

De egyszer mindenki csodálata
ra, egy ia nőtt a siron. Ez minden-
nap egy levelet hullatott le Evike-
nek. A leveleken mindig ez volt
olvasható:

„Evike! Légy jó mindig, mint
eddig voltál.”

Es Evike tudta, hogy az intelem,
ez a tanács az ő drága édesanyjá-
tól jön. Meg is fogadta a tanácsot,
mindig jól viselkedett, de nem ma-
radt el az Isten áldása sem s Evi-
ke a királyi férjével együtt talán
még ma is boldogan él.

Szabó Kata,
VI oszt. tanuló.

Verses A B C.

Irja: Debreceni.

N. n.

Nyuszi, nyuszi, jól vigyázz,
Mert lepuffant a vadász.
Gyere, elfajszom veled
S kapsz káposztalevelet.

R. F.
Rókakona, csalafinta,
Fiókait most tanítja,
Hogy kell tyúkot, kacsát cseenni,
Vagy valakit jól rászedni.

Pali bácsi postája

Kedves kis Olvasóim!

Aminth már írtam, néhány hétig
nem válaszolhatok külön-külön a
leveletekre. Akinek nagyon fontos
mondanivalója van, az rendszeren
megtalálhat delutánonként a szer-
kesztőségben, hol azután személye-
sen is beszélhet velem.

Egyelőre sem fejtőre, sem me-
sére nincsen szükségem s így most
legjobb lesz, ha nem is küldök be-
semmit, csak a megfejtéseket. Aki
már többször megfejtette a rejtvé-
nyeket, az tartson ki továbbra is,
mert rövid időn belül sor kerül rá
a jutalmavásznál. A többiek legye-
nek szorgalmasak, hogy szintén ki-
érdemeljék a jutalmat.

Olvasóimat szeretettel üdvözölöm.

Pali bácsi.

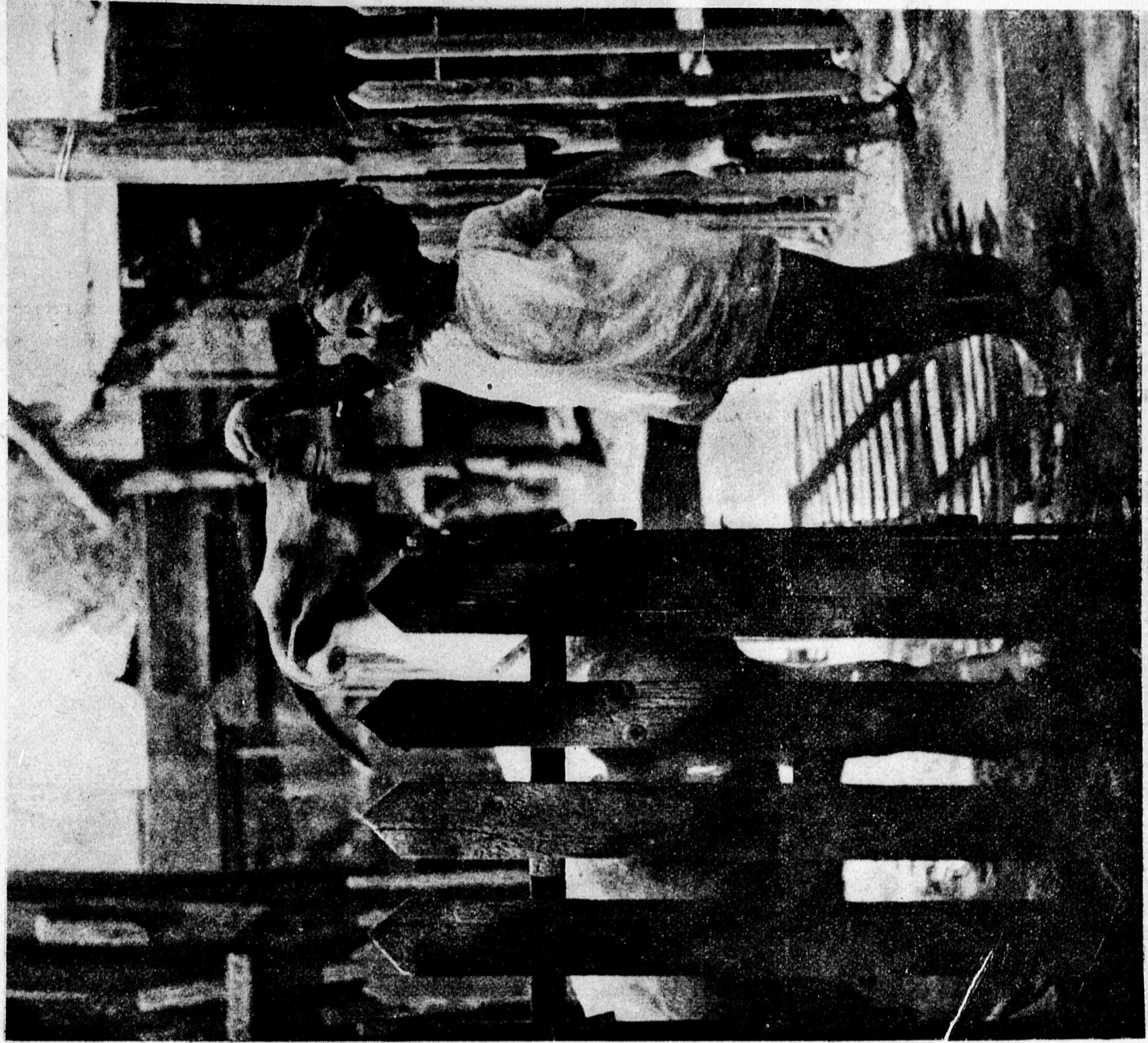
Itt közlöm azoknak a névsorát,
akik a július 20-iki számunk rejt-
vényeit megfejtették:

Adler József, Agárdy Ilonka, Bor-
só Ilonka, Both József, Bacsó Ju-
liska, Borza Erzsike, Both Kató,
Bodnár Ilonka (Hajdúhadházi), Ba-
goly Kózsika, Bíró Zoltán, Borza
Mária, Burai Erzsike, Boros Kata,
Csathó Magda, Czeglédy Nusika,
Csáky Rózsika, Csáthó Ella, Dan-
czinger Andor, Dioszeghy Erzsike,
Dekány Lujza, Dudás Babi, Elek
Sándor, Erdőssy Ilonka, Enyedi
Ételka, Földy Béla, Friedmann Edit
Gyulay Sándor, Gali Gizella, Hüse
Gyula, Harsányi Sanyika és Pirike,
Halmi Irénke, Huray Ilke (Buda-
pest—Debreceen), Haidu Gyula, Hel-
ter József, Jubasz Miklós, Kovács
Blanka, Kovács Etelka, Koss Tibor,
Kohn Erzsike, Koss Lajos, Kerekes
Geza, Kiss Irmszka (Szabolcs u. 9.)
Kerekes Zsuzsika, Kiss Ica és Imi-
ke, Koss Olga, Kerekes János, Kiss
Zoltán, Kálmán Margit, Koss Zol-
tan, Kulcsár Vilma, Kovács Irén,
Kiss Andor, Kulcsár Bözsi, Ko-
vács Sándor (Monostorpályi u.),
Kálmán Anni, Koczka László, Ker-
tesz Manci, Krausz Dezső, Kulcsár
Margit, Kripkó Ica, Kohn Imre és
Jóska, Kulcsár János, Lókody Juci
és Teréz, Losonczy Gizella, Lefkó
Eszter, Lavoitha Gabriella, Lokody
Iren, László János, Lavoitha Kató,
Mészáros Erzsike, Martinovics Gi-
zike, Makay István, Mónus Klárka,
Makay Ilonka, Müller Etelka, Mé-
zes Ilonka, Nagy Erzsike (Egytel-
kert u.), Nyitrai Irénke, Nagy Ká-
roly, Eitel és Magda, Nagy Annus-
ka, Pájer Gizella és Magda, Pethő
Laci, Pataky Lajos, Pócsi Mariska,
Precz Zoli, Puskas Maria, Pédéri
Sanyi, Reiner Katalin, Rosenthal
Jeno, Reiner Erzsébet, Sipos Ica,
Stolb Leonka, Strausz Olga, Süvöl-
tös Böske, Siteri Katóka, Seprényi
Lajos, Steier Piroksa, Schön Imre,
Sipos Béla, Sárándi Ilonka, Sziká-
gyi Juliska, Szepesi József, Szücs
László, Szilágyi Erzsike, Szakszay
Irma és Jucika, Szilágyi Mihály,
Szücs Sándor, Szilágyi József, Szabó
Gizike, Szapeessy Dezső, Szabó
László, Szarna Margit, Szöllössy
Ilonka, Tóth Manci (Fozsonyi ut.),
Tóth Juci (Nap u.), Trebits Annuci,
Tömöri Eszter, Teitelbaum Miklós,
Tóth Béluska, Weszprémy Ili, Vágó
Irénke, Weigand Ibojka, Vágó Pi-
roska, Zsigó Karoly, Zoványi Béla.

Pali bácsi vendégkönyve.

Az elmúlt héten a következők lá-
togatták meg Pali bácsit: Nagy
Magduska és Pószike, Müller Etel-
ka, Müller Margit, Szilágyi Juliska,
Kovács Sándor, Borsó Ilonka, Szá-
lági Erzsébet, Pócsi Mariska, Kiss
Ica, Szlarna Margit, Bacsó Juliska,
Nagy Erzsébet (Hegy Mihályné u.),
Uzonyi Mariska, Agárdi Manci.
A jövő héten kedden elmarad a
fogadónap.

**A DEBRECZENI
VASÁRNAPI MELLEKLETE**

10 PAJTÁSOK. (Békés István felvétele.)

Fejtörők.

A július 27-iki számunk rejtvé-
nyeinek megfejtését és a nyertesek
neveit augusztus 10-iki számunkban
közöljük.

1.

t	s
v	v

 2.

B
a
lat

Beküldte: Kiss Zoltán, főreál. Tóth Juci IV. e.

3.

x	x	x	2	e	e	e	e	e
x	x	x	.	e	e	e	e	e

Beküldte: Batiz Erzsébet.

4.

Ta	Ta
----	----

 5.

a
K
P

Beküldte: Koczka László VI el. o. t.

6.

V	N	M	B	R
---	---	---	---	---

Beküldte: Seprényi Lajos.

A július 20-iki számunkban közölt
rejtvények megfejtése a következő:
1. Rezeda. 2. Nagyszerű. 3. Káni-
kula. 4. Emelvény. 5. Emlék. 6. Em-
ber tervez, Isten végez.

Jutalmat nyertek:

1. Precz Zoltán könyvet,
2. Seprényi Lajos könyvet,
3. Borsó Ilonka I. polg. isk. tan.
4. Müller Etelka VI. el. oszt. tan. könyvet,
5. Tóth Juci, IV. el. oszt. tan. könyvet.

A jutalom átvehető a „Debreceen”
kiadóhivatalában a pénztárnál.

A megfejtéseket július 30-ig kell
beküldeni a „Debreceen” szerkesztő-
ségébe „Gyermekrovat” felirással.
Az is nyerhet jutalmat, aki csak
egy rejtvényt fejtett meg, de a meg-
fejtéseket szorgalmasan beküldte.

NYOMTA
ÉS A KLISEKET KÉSZÍTETTE
A TISZANTULI KÖNYV- ÉS
LAPKIADÓ R. T.
DEBRECEN, JOZSEF KIRALYI
HERCEG UOCA 1. SZAM.

A szítakötő hálája.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. Hét fia volt ennek a királynak a legkisebbet Edömérnek hívták. A hat idősebb királyfi borzasztó pazarló volt, szórták a pénzt mindenre, úgy hogy szegény Edömér pénzét is mind elverték. De Edömér jó fiú volt és kedves az emberek jobban is szerették mint a hat bátyját együttvéve.

A szomszéd eszárnak volt egy gyönyörű szép leánya, Csillának hívták, mivel olyan volt a szeme, mint a csillag és a kacagása úgy eslingelt, mint ezer apró ezüst-esengetű. Mind a hét királyfi szeretete volna feleségül venni Csillát, de csak az idősebbeknél lehetett szó. No, de azért mind a hat idősebb királyfi felvette a legszebbik imenőruháját és átlavagolt a kaszárhoz. A császár látta a közelgő vendégeket, Csilla is látta őket, de mind a hat királyfi nagyon esinos leány volt, hát szegény kis Csilla nem tudott választani közülük.

Edömér csak egyszerű ruhát vett magára és beharjazott a kaszárba, mert a császárhoz me- nyi a császárhoz me- nyi Csillához. Hát nagyon tetszett neki a lány, de hát ő szép szegény csak mesz- száról gyönyörködött Csilla szépsé- gében.

A hat nagyobb királyfi közre fejt Csillát és ott sálázták ve- le. Szörnyen kellették magukat. Hát egyszer egy eszár szítakötő szállt előtük. Nesz a néma! Mind a hat királyfi mag akarta fogni. Szegény szítakötő már az- van sokat szálldogált és nagyon fá- radt volt. Arrafelé menekült, a merre Edömér sétált és ott kime- rülten hullott a királyfi lába elé! Edömér óvatosan felszedte a föld- ről és így szól:

— Ó, te szegény szítakötő no ne félj, majd leviszlek az éhez, rá teszlek egy ingó nádszárra, az el- ringat, míg kipihené nádat!

Ugy is tett. A szítakötő megállt egy darabig a nádon, de egyszerre csak megszólalt:

— Bármikor juss bajba, Edömér királyfi, csak ezt mondd:

„Szítakötő, itt a nagy baj, Jólj, szetre, segíts rajtam!”

És azonnal ott termek náiad és sejték rajtad!

Edömér megköszönte a szítakötő szives jóindulatát, bár el nem tud- ta képzelni, hogy ez a kis boyár mit segíthetne ráta. Azzal a szítakötő elrepült dolgára.

Időközben a hat idősebb királyfi kísélt Csillával az erdőbe. Egy-

szerre csak csunya, öreg, hegyes- orru banya került eléjük. Persze a hat királyfinak sem kellett több, hosszantani és csufolni kezdték az öregasszonyt, hogy milyen csunya. Pedig, ugy-e, nem lehetett róla? Nahát, ilyen rossz volt ez a hat ki- rályfi. Végre az öregasszony is megunt a dolgot és rájuk ripako- dott:

— Ejnye, adta teremtettem, elég legyen már, ti gonosz királyfiak! Megbűntettek benneteket. Nekték nem lehetek semmit, mert hatal- mas tündér a keresztanyátok, de a császár leányát magammal viszem. Néhány varázsigt mormolt és abban a pillanathban eltűnt és vele- evűtt eltűnt Csilla is a hat ki- rályfi szeme elől.

Hej, lett nagy sirás-rívás a kas- télyban. A császár tiszter is a föld- röz csapta bántatában a koronáját, de azért Csilla csak nem került elő. Végre a császár kihirdette hogy az kapja feleségül Csillát, ki visszahoza.

Mikor Edömér ezt a hírt me- galotta, nagyon megröült. Re- mertülte, hogy ő lesz a szerencsés meztelöl. Megkérdezte az udvari belondót:

— Kedves Mikó, nem tudnál se- miteni rajtam? Ugy szeretném meztelölhü Csillát!

Mert tudjátok, az udvari belond okos ember volt, csak mindig bo- londokat beszélt. És mivel Edömér mindig igen barátságosan bán- t vele, Mikó igen szerette a legkiseb- bik királyfit.

— En nem tudok segíteni, de ta- rácsot, azt adok. Te mesélted el nekem, hogy mit ígért nek-d egy- szer egy szítakötő. Próbáld meg: hátha valóban tud rajtat segíteni!

Híven eseten, mint ez, ahol az em- berek nem tudnak segíteni, a boza- rak, a madarak és négy lábú álla- tok segítségét sem szabad megvet- nünk.

Edömér mondta is a verset men- ten:

„Szítakötő, itt a nagy baj, Jólj szetre, segíts rajtam!”

Még jóformán ki sem mondta, már ott is volt a szítakötő.

— Gyere utánam, megmutatom az utat a császár leányához — mondta a hálás kis szárnyszerő. A királyfi mindenütt a nyomá- ban járt és csakhamar benjár ak az erdőnek a mélyén. Hirtelen egy szép kastélyt pillantottak meg; a kastélyból gyönyörű szép tündér jött eléjük.

— En voltam az a csunya öreg- asszony, én vagyok a ti kereszt- anyátok, csak próbára akartalak tenni titeket. Tudom, hogy a test-

Véridek közül egyedül te vagy jó- szívű emberrel, állattal egyaránt, s csak te érdemled meg a császár lá- nyát. Ine, itt van Csilla! Vidd szemen haza!

Megindultak az erdőn át haza- felé. A tündér óriási nagy szíta- kötő hátán ülve szállt előtük, míg csak ki nem értek az erdő szélére. Itt a tündér lámpát adott Edömér- nek kezébe, hogy el ne vétsék az utat, az utat elbucsuozott fölük és visszarepült a kastályhoz.

Mikor Csilla és Edömér a csá- szár kastélya elé értek, akkor vet- tek csak észre, hogy a lámpa aranyból van és tele van esillogó drágakövel, úgy hogy Edömér tündérvilág bányánál gazdagabb lett. Hei, mesörült a császár, men- ten kiadta a parancsot, hogy azon- vol meg kell tartani az esküvőt. Mindenki örült, csak a hat király- fi lógatva az orrát.

Kimentek a zerdőbe, hogy meg- keressék tündér keresztanyjukat, meg is találták de az kemény munkára fogta őket, míg meg nem javultak és elvanokká nem váltak, mint az öcsük, Edömér. Ekkor szótan m ndevüknek szerzett ki- váltság felcsóret és ma is boldo- gan élnek mind, ha meg nem hal- tak.

Világjáró pajtások.

Írta: Kiss István.

Verses regény.

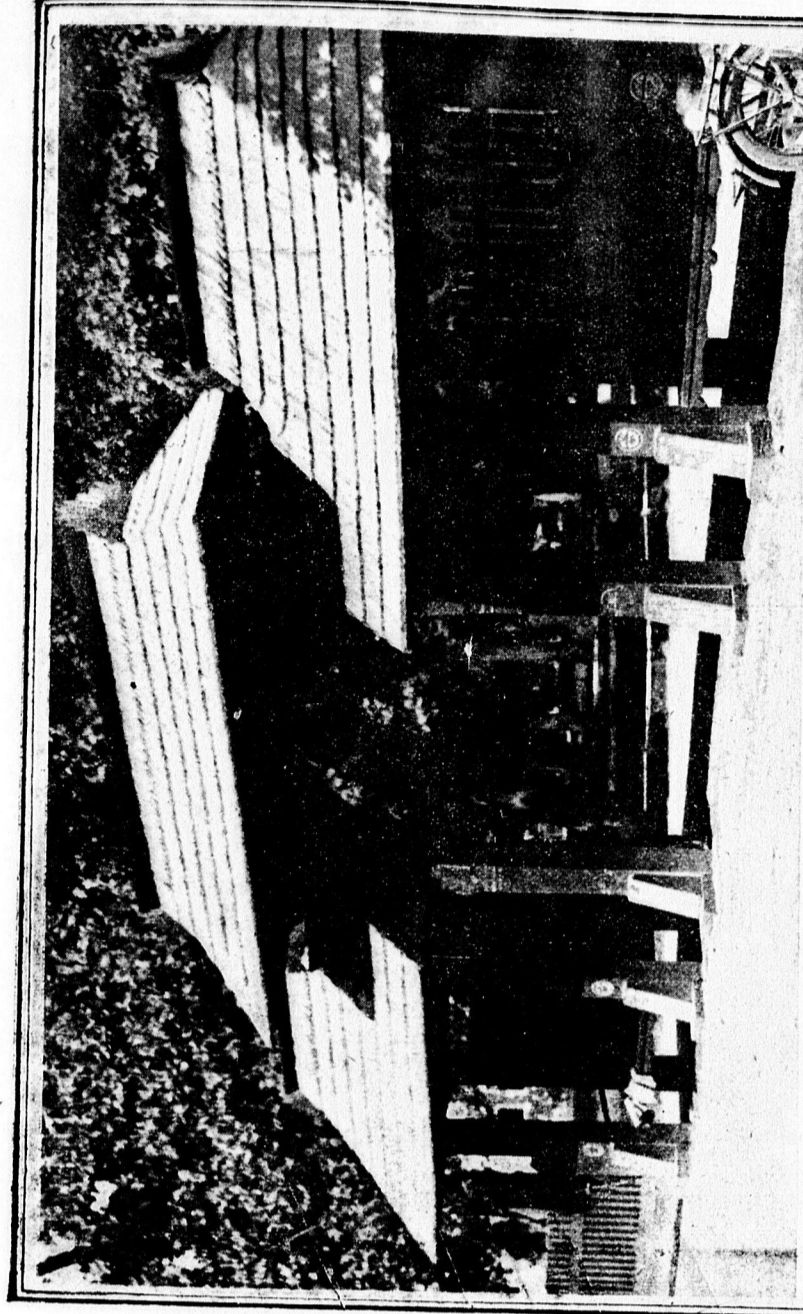
VII. Makráék üzlete Amerikában.

Makráék ezután a tengerre szálltak. Nézegették a hullámok Tajtékot hogy hánynak Vízibetegségben

Is megbetegedtek. Wíg egy szép nap Amerika Partjára érkeztek. Tetszett az új világ Makráéknak hegyes, Chikágóból egyenesen Newyorkba mentek.

Mivel pedig az emberek Itt üzletet kapnak Amerikai fiuknak Pityékét eladták.

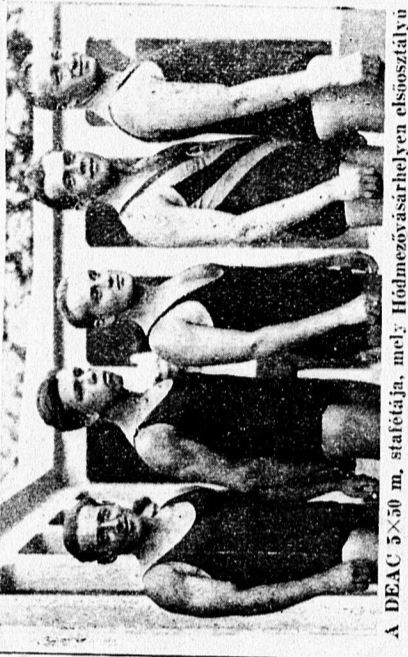
A gombok arából Hajójegyet váltva, Még aznap tovább indultak Forró Afrikába.

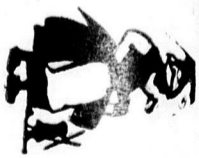
Erdékes székelykapu Sósó-fürdőn.

A DEAC 5x30 m. statétája, mely Hódmezővásárhelyen elbúsztatlyu versenyben harmadik lett.

171. sz. „Erdősi Imre” eserkész csapat tagjai Egerben. Dobó István szobránál.

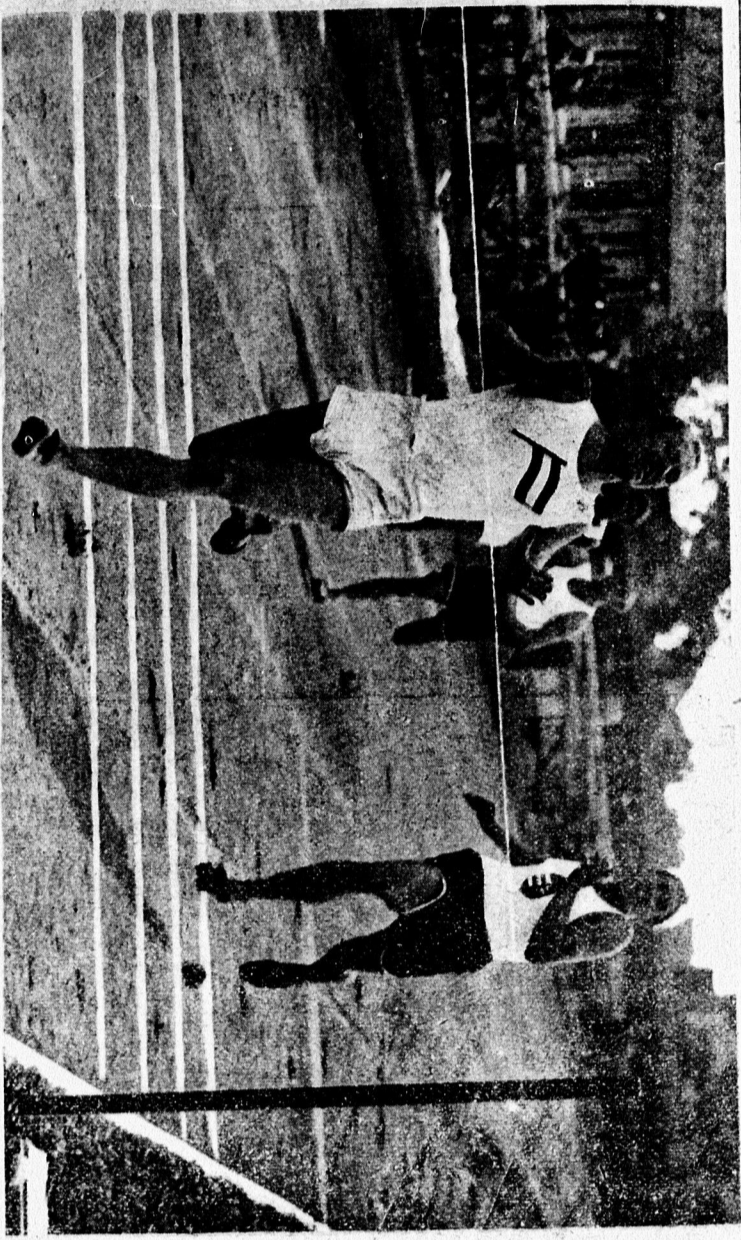
DEBRECZENJE

Szerkesztő:
PALI BAOSI

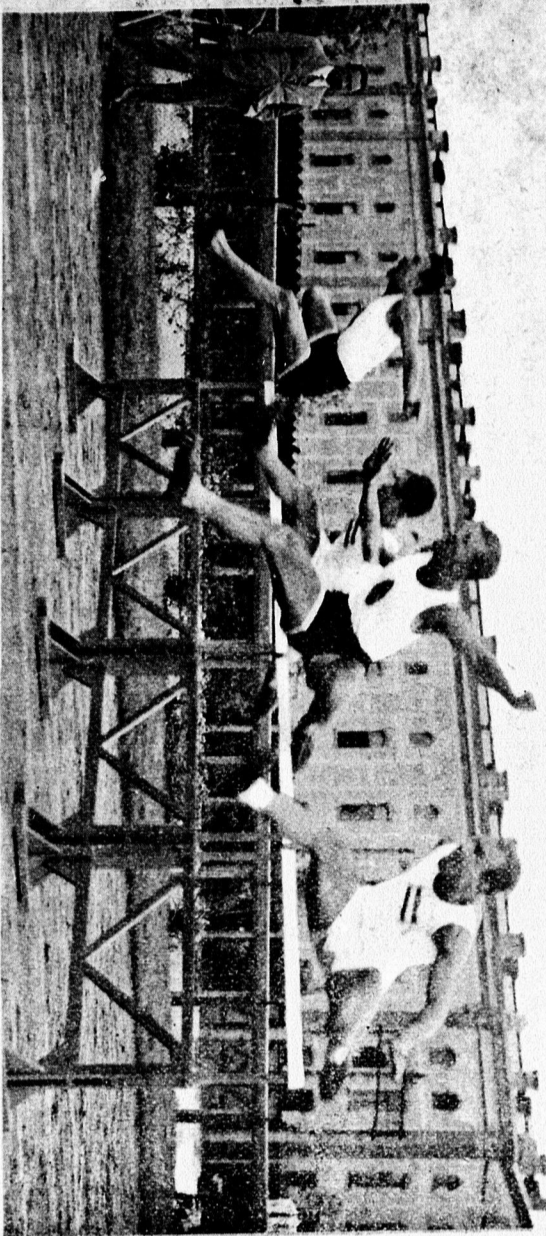
Árva Gurka boldogsága.

— Mese. —
Írta: Szalacsy Rácz Imre.
(Folytatás.)

Már az élelt nem tudta lenyelni és a lesten úgy érezte, hogy a célra se lyem és bársony rongy se beket éget. A feje zúgott a félelemtől és szenvedéstől. Futott, menekült ki a királyi palotából a szabad mezőre, hogy még embert se lásson. Nagyon keservesen szenvedett, mert a lelkiismerete egy percig se hagyta nyugton. Futott.

A magyar-osztrák atlétikai viadalról. Kinnre 336z 400 m-en.

A 110 méter futás mérkőzése.

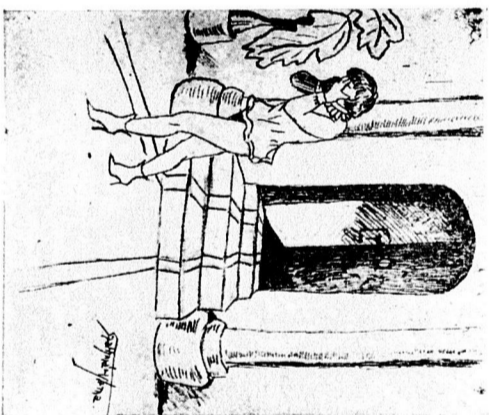

A háro Vay—Gahrovitz párt, mely a Kehrting—Bano párt megverte.

A Romok—Nemes gróf párt, kik a másodosztályu férfipáros nyertek.

Futott, mintha szemet és szélét vesztette volna. Hogy meddig futott, azt ő maga se tudta. Akkor eszmélt fel, mikor egy szép kövér pásztorfiú mezőre ért. Itt látott még egy kicsi, piros arcú fűcskát, aki aranyszínű málekenyert evett olyan jóízűen, mintha csak mezel nyalogatott volna. A fűcska körül pedig huszonegy szép bárány legelt békésen, esendően. Olyan ismerős, olyan otthonos volt előtte a vidék, a bárányok és a kis fiú, hogy szinte felkiáltott:

— Hála Istennek itt hon vagyok. Egy ideig néztem a májút falazó kis fiút, aztán elfogta a vágy, — hogy ő is elhessen árból a darab májlelől, mit olyan jóízűen evett a gyerekek.

— Add ide a májút, fiú, — mondta a fűcska ele, akinek szelíd, ismerős szép arca megrémült a támadástól.

— Ne vedd el a szegény ember kenyereit, hiszen te gazdag és boldog vagy nagy jó dolgokban, — mondta szelíden a kis pásztorfiú.

— Mintha kígyó eszle volna meg, olyan fájdalmat éreztem a szívem körül Árva Gurka és futott, futott, mint az átok által áldozott és királyi palástját ezer darabokra szaggatta a tuska, a bozót. Így, ilyen boldogtalannal futott heje az éjszakába és így talált reá a Gondolat tündér.

— Segíts segítés rajtam. — könyörgött Árva Gurka, míg a szepszeges Gondolat tündér ruhájának szegélyét csókolgatta.

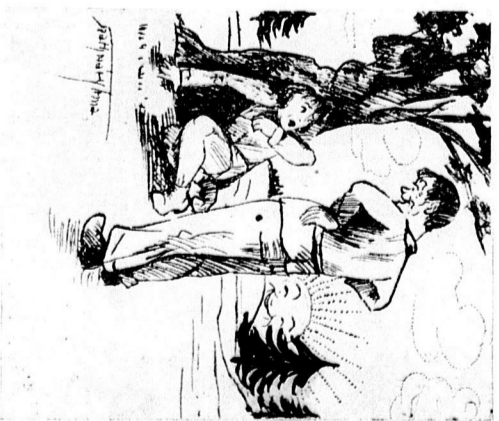
— Mit akarsz, Árva Gurka, hiszen már királlyá tettelek, mit kívánhatsz még fölém?

— Csinald meg, eszinháld meg, hogy ismét bárányokat orzó kiseri pásztorfiú legyek, kelek hegyek tövében, mert ott, csak ott voltam én igazán boldog. Segíts, most az egyszerű segítés még rajtam, mert nem akarok király lenni, csak pásztorgyerekek lehessenek még egyszer...

— Jól van, Árva Gurka. — mosolygott a Gondolat tündér és szelíden megcsókolta az Árva Gurka homlokát. Olyan nagyvonalú és nagyvonalú volt az a csók Árva Gurkának, hogy egy nagyot lendült a jékedvtől és ettől a lendületől — felbörtölt.

— Megdörzsölte a szemét, széjjel nézett és lejelőző is a szigorú arcait gazdáját látta meg, aki előtte állott. Hanem most igen mosolygós volt a gazdája arca, aki mevéve szólította meg Árva Gurkát:

— Ilyen erősen szoktal te ahudni, Árva Gurka? Már egy félóraja, hogy kedvegelek. Mondd csak, miért engedted haza a bárányokat? Előbb haza jöttél, aztán megint hét és egy héttel később az utolsó hetet is haza engedted. Te pedig itt maradtál...

Árva Gurka csak ámult és bámult, de a csókalkozástól szólni se tudott. Azt hitte, hogy ismét álmodik, még a szemét is lehunyta, de a gazdája tovább beszélt:

— Mivel jól visyázál a bárányokra, kiállítottam a próbát, mire tettelek, imé most már nekem alom a Mózi bá' vagyomának a felet, mert négy óhajotta azt a meghalt bátyám. Legy ezután is

beszéltes és szeresd az embereket. Ne kivánd a másét, mert örömet, boldogságot csak az adhat, amiből megdologozunk. A próbát kiállítottad, vedd át az örökséget, — és megöltél az álmelkőző fiút, aki csak most kezdte látni, hogy valóság történni vele.

Árva Gurkának könny szökött a szemébe és boldogan ment haza a havasoktól, hogy Mózi bá' vagyomának a felet megkapja és ezután munkával és elégedettségrel dolgozban élje le hosszú életét. De ezt a esodálatos és hosszú alomát haláláig nem felelte el és soha se kívánta el a másét, mert tudta, hogy az nem alhat boldogságot, hiszen a boldogság tikkán megelégedni a sorsunkkal.

(Vége)